

ним від районного виконавчого комітету за переселення був призначений Кочан Михайло Степанович, у Солошиному ж – Горохівський Прокіп Васильович.

Я схилилася перед земляками-односельцями. Вони, долаючи неймовірні труднощі, проявили себе як патріоти, зберегли історичну назву села

Солошиного. Не покинули своєї малої батьківщини, збудували «на рівнім місці» нове гарне село. Тяжку, самовіддану працю земляків може оцінити тільки та людина, яка пережила всі випробування переселення.

13.11.2015 р.

ПРО СІМ'Ю РЕБРИН

Недалеко від центру старого Солошиного, там, де були сільбуд і лавки сільської кооперації, мешкала селянська родина. Чоловік Ребрина Василь Гаврилович, дружина Ребрина Федора Прокопівна, народжені в 70-х рр. XIX ст., ще дві дочки, які родилися до 20-го р. XX ст., – Ребрина Явдоха Василівна і Ребрина Катерина Василівна. Розкуркулення та голод 1932–1933 рр. зробили свою чорну справу – чоловіка Василя не стало. Родина жила дуже бідно, хоч і трудилися всі троє, день у день працювали в новоствореному колгоспі. Найважчі польові роботи лягали на плечі жінок – це і жнива, і віяння зерна, і добування кормів для худоби.

Ребрина Федора була вправною мазальницею, часто за кусень хліба працювала по людях. Маючи маленький зріст, вона вимазувала глиною печі, комини та димоходи зсередини. За допомогою чавунної праски жінка дуже якісно набивала черинь у печі, застосовуючи напівсуху глину. Мабуть, не було такої хати в селі, де б не працювала Федора Прокопівна.

До кінця 30-х рр. XX ст. життя селян-колгоспників стало покращуватися, зросла натуральна оплата на трудові, стали більше завозити промислових товарів у сільські магазини. Змінилося на краще життя і в родині Федори, але на початку 1941 р. Явдоха народила позашлюбну дитину – дівчинку Клавдію. У родині вона житиме десь років до 12, потім її заберуть чи то в інтернат, чи то в монастир, тому що Клава виявилася розумово відсталою. Нові випробування для родини принесла війна 1941–1945 рр. Під час німецької окупації дочку Катерину примусово забирають до Німеччини. Перебуваючи в неволі, остарбайтерка з України познайомилася з невільником-голландцем, і після визволення вони обоє їдуть на його батьківщину, там створюють сім'ю. У шлюбі в них народився син Ян, приїздив із матір'ю до села Солошиного кілька разів. У родині Катерини в Голландії сталася трагедія – її чоловік працював електриком і загинув, уражений струмом. Це трапилося на початку 70-х рр. XX ст. Сім'я отримала велику компенсацію від фірми за втрату годувальника, а Катерина – пожиттєву пенсію.

Коли почалося примусове переселення Солошиного на нове місце, багато чого змінилося.

А проте лишилися ті ж злидні для Федори Прокопівни та її дочки Явдохи, які зіп'яли на новому місці таку-сяку хатину – покрівля з очерету, а ще хлівець для кози та курочок. Обоє, маючи поважний вік, працювали в колгоспі «Перше травня». Під час хрущовської відлиги Катерина дала про себе знати і виявила бажання провідати матір та сестру в СРСР. Аж тепер районне й місцеве партійне начальство виявило інтерес до цих нещасних жінок. Був справжній переполох: за рахунок держави хату перекрили шифером, прибудували новий маленький коридор, привезли і встановили дощатий туалет, від дороги зробили паркан зі штахетника, хату зокола вимазали й побілували, віконця пофарбували, в хату купили деякі меблі й новеньку радіолу, також завезли продукти харчування... Хай знають кляті капіталісти, як живуть вільні колгоспниці в Україні! Аж після цього влада дала добро на приїзд Катерини з далекої Голландії в Солошине. Це був 1965 чи 1966 рік. Жінка в білосніжному жакеті та шортах, на ногах легкі, зручні туфлі, стрижка на голові, у притемнених окулярах, гарна шкіряна сумка через плече... Вона поважно ходила селом, викликаючи в одних захоплення, в інших – відразу, тому що така «екіпіровка» не вписувалася в канони нашого сільського буття...

Десь на початку 1990-х рр., коли ані Федори Прокопівни, ані її дочки Явдохи не було серед живих, на їхню адресу з Голландії прийшов лист російською мовою. У ньому повідомлялося, що Катерина, прихожанка такого-то християнського православного храму, померла (дата). Похоронена там-то й там, при похованні було виконано обряд згідно з канонами християнської православної церкви в Голландії. Права і почуття віруючої людини, навіть мертвої, не порушені. Предстоятель релігійної громади, православний священник такий-то.

Цей лист я особисто читав двоюрідній сестрі Катерини – Яценко Любові Пилипівні, 1922 р. н.

P. S. Як стало відомо, онука Ребрини Федори Клавдія працювала хатньою робітницею в місті Дніпропетровську в заможних людей, навіть забирала до себе бабусю в гості, про що свідчить фото, зроблене під час гостювання бабусі в місті.